រដ្ឋបាលជួយទ្រទ្រង់ពេលវ័យចំណាស់ និង រយៈពេលវែង

ពិធីការនៃការសង្កេតស្បែក

រូបថត និងការពិពណ៌នានៃជំងឺសើស្បែក

ដំណាក់កាលទី I

ការអង្កេតពីការប្រែប្រួលភាពដើមរបស់ស្បែក ដែល ទាក់ទងទៅនឹងការលាក់ ជាមួយនឹងរោគសញ្ញា ដូច ដែលបានប្រៀបធៀបទៅ នឹងកន្លែងផ្ទុំ ឬកន្លែងផ្ទុយគ្នា លើសារពាង្គកាយ ។ រោគសញ្ញាទាំងអស់នេះ អាចរាប់បញ្ចូលក្នុងការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងផ្នែកមួយ ឬច្រើនលើសារពាង្គកាយខាងក្រោម : សីតុណ្ហភាពស្បែកធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យ លើជាលិកា និង/ឬ បាត់បង់ការដឹង។ ស្នាមពណ៌ក្រហមលើស្បែកបន្តិច ដែលមានលេចឃើញជាដំបៅ ដែលត្រូវបានកំណត់ជាកន្លែងដែលឡើងក្រហមរហូត ។ នៅលើស្បែកពណ៌ខ្មៅជាងគេ នោះ ដំបៅអាចលេចឡើងពណ៌ក្រហម ពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ ព្រឿងៗរហូត ។

ដំណាក់កាលទី II

ការបាត់បង់ផ្នែកកម្រាស់ស្បែកធំ ដែល ទាក់ទងនឹងស្រទាប់សើស្បែក ស្រទាប់ស្បែកខាងក្នុង ឬស្រទាប់ទាំងពីរ ។ ដំបៅគឺជាស្រទាប់ផ្ទៃលើ ហើយឯការបង្ហាញពីគ្លីនិកមាន ដូចជា ការរយៈការពងទឹក ឬប្រហោងរាក់។

ដំណាក់កាលទី III

ការបាត់បង់ផ្នែកកម្រាស់ស្បែកធំទាំងមូល ដែលទាក់ទងនឹងរបួស ឬដំបៅរលួយរបស់ជាលិកាក្រោមស្បែកដែលអាចពង្រីកចុះ ប៉ុន្តែមិនទៅតាមស្រទាប់ភ្នាស់ជាលិកាស្តើងនៅក្រោមស្បែកនោះទេ ។ ដំបៅដែលបង្ហាញពីគ្លីនិកមាន ដូចជាការប្រហោងជ្រៅ ដោយមាន ឬគ្មានជាលិកានៅ ជិតគ្នា។

ដំណាក់កាលទី IV

ការបាត់បង់ផ្នែកកម្រាស់ស្បែកធំទាំងមូលជាមួយការបំផ្លាញការដឹង ជាលិកាដំបៅរលួយ ឬប៉ះពាល់ដល់សាច់ដុំ ឆ្អឹង ឬការទ្រទ្រង់ទម្រង់ (ឧ។ សរសៃពួរកន្ទ្រាមសន្លាក់) ។ ការបំផ្លាញ និងបំពង់ស៊ីនុសអាចផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងដំបៅដំណាក់កាលទី៤ ។

- ដំណាក់កាលទី១ ដំបៅអាចមិនមែនតែងតែត្រូវបានធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យដែលអាចទុកចិត្ត ចំពោះអ្នកជំងឺដែលមានស្នាមពណ៌ជាំក្រម៉ៅលើស្បែក ។
- នៅពេលដែលមានដុំជាលិកាងាប់ ជំងឺសើស្បែកមិនអាចដុះលូតលាស់បានល្អ លុះត្រាតែកាត់យកចេញដុំជាលិកាងាប់នោះ ។
- ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះបំបាត់ការឈឺសើស្បែកចំពោះអ្នកជំងឺដោយយកអីមកបិទរុំ ។

ដកស្រង់ចេញពីសេចក្តីថ្លែងការលើការទប់ស្កាត់ជំងឺសើស្បែក រក្សាសិទ្ធនៅឆ្នាំ ១៩៩៨ ។
ដែលបានប្រើដោយមានការអនុញ្ញាតពីគណៈកម្មាធិការក្រុមប្រឹក្សាជាតិជំងឺសើស្បែក ។

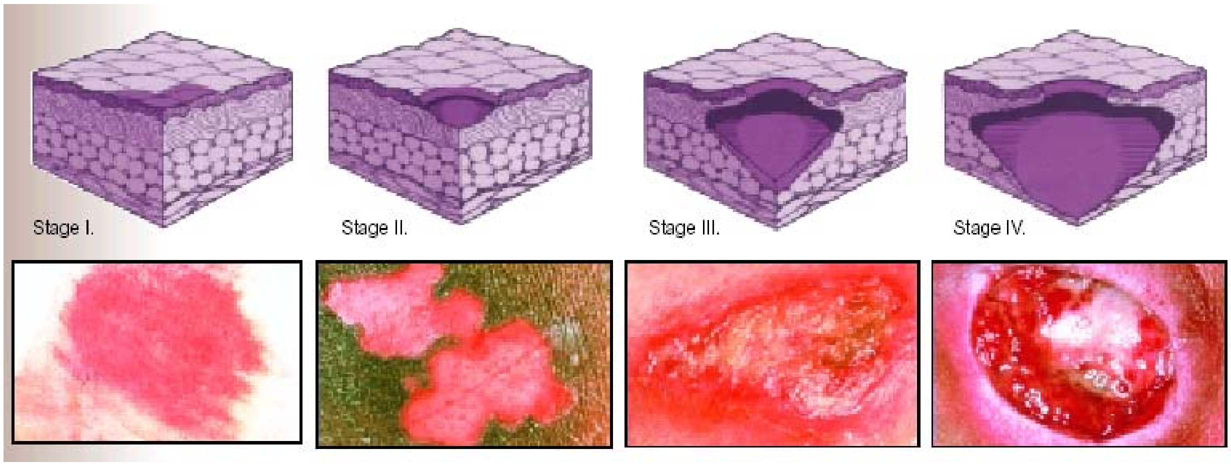

សេវាកម្មអាឡាសស្កា/ការថែទាំ
ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៣